

שטען, שכנוויה במחורר היה "ספס", נולד ב-1918.9.7. בפנזה, ישב, גלילגיה, הרבי עלי בין

שבעת ילדייהם של לאה וצבי וילנאר. אביו, היהודי ירא-סמיים וקופמן, על אף החיים הביאוניים

התומסינים בעיר, הסתהיג מ"דוחקי הקץ" הביאוניים. בוגר זה, האם הימה ציוגית עטקה בסתר

אם הסקל ומורה לערן-הקיים, אפילו היו מעשה אלה למורת רוחו של בעלה.

בן שלישי שטען כבר תלמיד ב"חדר" ובן ש-בשעות הבוקר לומד בבית הספר הייסודי

של מדינת פולין והערבים עדין קודש ללימודים ב"חדר". מסטויים שטען את בית-הספר

היסודי, נשלח למדוד ב"ישיבה" בעיר קראוב.

כאשר מלאו לו ש-עשרה שנה מරחץ מאורע חשוב במשפחה: יוסף, אחיו הבכור, עולה לארכץ-

ישראל, למורה החגדרות וההורים. שטען מתחזק לצאם בעקבות אחיו הבכור, אלא שעדיין

אין כשר לקבל אורת עולה מטהו גילו העיר. על כן, הוא נוטע לפיר לבוב שבת אין

אייש מכירו, מציג או עצמו בצד הארץ-ישראל. במקום במקומו בן שבע-עשרה ומקש להברך

אצל רופא המצד לזרע קבלם מרטיביקט. מכירונו שטען כדי מבחינה רפואי, שב שטען

לביתו ומודיע להוריו כי בקרוב יעלה לארכץ-ישראל. אך ההורים מתנגדים גמרץ וזה

מהחילה מלחמו הראונגה למים והפרה שהציג לעצמו. הוא מרים או עצמו. חולפים

שבועות וחודשים, גוועו כל הגער מטבח וחולך, אולם רוחו אימנה וzechalta נחשפה-

לא יווחרן!

ואז מומרים ההורים מהם לחיי בנט. יוסף אחיו, שבינתיים המאזרח בארץ, מצליח לקבל

בשביל שטען דרישת-עליה בתלמיד מן המניין בישיבה בפתח-תקווה, לאחר שהמוחיב לדאגה

לפרנסתו בארץ. אחרי שהוא ליטדים בישיבה, נרשם שטען חבר בהסתדרות העובדים

הלאומית ויוזג לعباد בפרדס כנגור אריזה. אלא, שלא די לו בכך. יוסף אחיו חבר בארגון

הגבאי הלאומי, והוא לוותם. גם שטען רוצה להרים את חילקו לא רק כחלוץ עובד, כי אם
גם כחלוץ לוחם.

בין כה וככה, פורצת מלחמת עולם השנייה ומשמשו מתג'יס לצבא הבריטי, לפולוגת הנוהגים
ונצליח אל מחוץ לגבולות הארץ. האוניברסיטה שהובילה אותו לאח פלובחו

של שמשון טורפדה על-ידי צוללות גרמניות בדרכה ממלה לאיטליה, למULA ממהה ואורבעים

חיילים טבעו, שמשון קפץ למים ואחריו שאצט של היאנקוט בגלי הים הוא נאסף על-

ידי צוללים יווניים ומגיעו במלוט למגדירם. בחופשה קיבל זמן קצר אחר אסון הסביבה

אץ שמשון ארצת לראות את יוסף. מפני שהוא שומע על הפילוג באציג'ול ועל הצטרתו

יוסף אל "ארגון האבאי הלאומי בישראל" של יאיר אסן ליטמן שנגה אותו שמו ל"לוחמי

חרום ישראלי" (לה"י). שמשון רוצה לפעול למען הארגון החדש. יוסף שואלו אם מוכן

הוא להפכיד כרוזים אל חייליות היהודים במגדירם ומשמען מואמר למלא את המשימה.

חוך כדי חילוק הכרזים בין חיילי הבסיס הכיר את בניימיין שלו טן האחים לפעולות

לה"י במקומם. בניימיין סביר לו כי המתחתרת זקופה לנשך. ידוע שהגרמנים המושבים השאירו

נשך רב באלא-עלמיין ומשמען יוזא לאסוף בשבייל המתחתרת. הוא מסתובב בשדות הממוסעים

ושב לבסיס עם שלל מבודד. אלא שהעגין אינו חלק. אנשי "הגבנה", עיניהם צרה בנשך שהביאו

אחד שלא משלמתם. הם נטפים אליו, חוקרים מאיין לו הנשך ודורשים מהנשך ימסר לידיהם.

במחנה פשדים בהם חיילים חברי הארגון האבאי הלאומי. אין הם מזדהים, אמנים, חברים

או צ'ל, אך ניצבים לצדתו של שמשון ושולמים מהאזורים של "הגבנה" את הדמותו לנשך

שבאי שמשון. ומשמען עצמו, נסבב על הנשך והודיע כי רק אם יעבירו על גופתו המתה

יוכלו לקבל את הנשך. לבסוף, הושגה פשרה; שמשון הורשה לתרביה את הנשך ארצת בתנאי

שהליך מן השכל ימסר "הגבנה". שמשון הבטיח לפשרה כן וקיים.

בשנת 1946 התפרק שמשון מהצבא, חזק ארצה ומיד החביכים לשורות לח"י, לא חלפו ימים

מועדים ומשמען צורף לפעולות פיצוץ בחו"ל מלאכה שבה נהרגו 11 לוחמים ו-18 נאסרו.

شمמען היה בין האסורים.

18 אפריל "בתי-הטלאכה" הובאו לפני בית-דין צבאי ונידונו למוות. בתקיפות שהבריח

שפטו בנסיבות הדואר המשאי אל יוכף אחיו ודברה ביטוח לא מהיות כלל למצבו כאסיר

ונגידון למוות. רק החעוגין בוגעה אקלם, כלום ומלומ בכם הקפן זאב-חדר והבטיח

כי איןנו חסר דבר, כי אבל אגלו בסדר גמור, אף רמז לבב יבוא אחיו לבקרו מחשש מפני

עינם תרעה של הבריטים.

מפקד הצבאה הבריטי בארץ והתייק את פסק-דיןם של 18 לוחמי הרות ישראל והחלימו נסאר-

עולם. מכיוון שכן העיטה מעטה ואלה הלוחמים שבכלא בעיה אחות בלבד; כיצד להמלט אל

החוות ולהתעורר במלחמה הזרות. ואכן, זכה סמואן להונאות עם פורצי כלא פכו, אך לא זכה

להפסיק במלחמת הזרות. בעקב הפריצה נהרג ו גופתו הושמנה בבית הקברות של בני ציון

יחד עם לוחמי אגד'ל שנפלו במהלך הפריצה.

הגן ו השתקן, המסדר והנבון תמיד

ש פ ש

אף הוא מן היה שגידו למוות,

אף הוא נפל בירום פריצת חומות

הכלא בעכו, על סף השערור סכלי

השבוי

"מעש"-חמוד תש"ז